

РЕШЕНИЕ

№ 422

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-9, в закрито заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Жаклин Комитова

като разгледа докладваното от Жаклин Комитова Търговско дело № 20221100900544 по описа за 2022 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО Е ПО РЕДА НА ЧЛ. 25 ОТ ЗТРРЮЛНЦ ВР. ГЛАВА XXI ОТ ГПК.

Образувано е по жалба с вх. рег. № 20220322212421 г. от **М. СВ. М.**, ЕГН *****, в качеството си на управител и едноличен собственик на капитала на новоучредяващото се дружество "Т.Н." ЕООД, чрез пълномощника си адв. Р.Ш. - САК, адрес на кантората в град София, бул. "****", **против ОТКАЗ с рег. № 20220317085159/18.03.2022 г.** на длъжностно лице по регистрацията при Агенция по вписванията **по заявление А4 с № 20220317085159/17.03.2022 г.** за вписване в ТР на дружество с органичена отговорност с наименование "Т.Н."

Жалбоподателят счита отказа за незаконосъобразен и неоснователен, като излага следните аргументи. На 17.03.2022 г. учредителят М.М., чрез пълномощника си адвокат - Р.Ш. е подал заявление по образец за вписване на първоначална регистрация на фирма Т.Н. , чиято правна форма е еднолично дружество с ограничена отговорност, съгласно приложение № А4 от Наредба № 1 от 14.02. 2007 г. за водене, съхраняване и достъп до търговския регистър и до регистъра на юридическите лица с нестопанска цел. Към заявлението са били приложени всички необходими документи и са спазени всички изисквания, съгласно разпоредбата на чл.21 от ЗТРРЮЛНЦ. На 18.03.2022 г. е постановен Отказ за вписване на първоначална регистрация на фирма от длъжностно лице от Агенция по вписванията, мотивиран на основание чл.21 т.7 ЗТРРЮЛНЦ. В мотивите си длъжностното лице по вписванията е посочило, че към индивидуализиращите белези на наименованието на

фирмата на търговеца не следва да се включват както правната форма, така и препинателни знаци, тирета, разстояния, слято изписване, които при изписване и изговаряне наименованието на фирмата на търговеца, защото не могат да изпълнят функцията по индивидуализация на същия, както и употребата на двойна съгласна, интервали между букви във фирмата, а също и препинателни знаци не могат да бъдат приети като основание за уникалността ѝ, поради пълното фонетично съвпадение с вече вписана такава, което именно създава предпоставки за въвеждане в заблуждение на трети лица-съконтрахенти.

С оглед липсата на дефинитивно заложили разпоредби в българското законодателство, включващи конкретни критерии за уникалност на фирмено наименование, за идентичност и/или сходност между две фирмени наименования, както и за значението на евентуални фонетични съвпадения в част от или в цялото фирмено наименование на две отделни дружества, с оглед изискванията и целта на чл. 7 от ТЗ, жалбоподателят счита, че мотивите на длъжностното лице се явяват неоснователни. Още повече, в мотивите на длъжностното лице е посочено, че “еднаквото звучене на двете наименования при изговарянето им, въпреки наличието на двойна съгласна буква "Л" в едното от тях, неминуемо би могло да доведе до заблуждение на третите лица, които са участници в търговския оборот.” Тези мотиви са правно и фактологически неиздържани, с оглед съображението, че във фирменото наименование на двете дружества, посочени в отказа на Агенция по Вписванията, не е налице повтораемост на съгласната буква “Л”. Така тези мотиви на длъжностното лице по вписванията се явяват неоснователни по същество.

Освен това се сочи, че фонетично съвпадение в произнасянето на фирмено наименование на търговец с друг търговец не е въведена и нормативно призната законоустановена пречка за регистрирането и ползването на близко по звучене наименование от двамата търговци, нито са конкретизирани условия при които фонетично сходство между фирмените наименования на двама търговци би довело до заблуда на техните контрахенти и третите лица, с които техните дружества взаимодействат (грешки в субектите поради фонетична близост). Според жалбоподателят, точният смисъл на разпоредбите на чл. 21, т.7 ЗТРРЮЛНЦ във вр. с чл. 7, ал. 2 и ал. 3 ТЗ сочи, че законодателят въвежда като критерии за идентичност на фирменото наименование неговото писмено изписване, тоест приоритетно значима е писмената реч. Тоест идентификацията в наименованията на отделните търговци (техните фирми) се извършва съобразно писменото им изписване с писмени букви и знаци, а не според фонетичното им произношение и изговаряне от един или друг субект.

Отделно от това, чл. 7, ал.4 ТЗ въвежда правна възможност за защита единствено по инициатива и искане на ощетеното лице-търговец, ако последният сметне, че недобросъвестно е ползвана негова фирма (наименованието му), но не въвежда такава възможност за служебно издирване на подобен интерес от длъжностно лице по вписванията

Съгласно разпоредбите на чл. 7 - чл. 12 от ТЗ, правната теория и съдебна практика, индивидуализиращите белези на търговеца включват както наименованието на търговеца (фирма), така и седалището и адреса на управление на търговеца, органите на управление и представителство на

търговеца и предмета на дейност на дружеството. Съгласно чл. 13 от ТЗ търговецът е длъжен да посочва в търговската си кореспонденция и в интернет страницата си, ако има такава, фирмата, седалището и адреса на управление на дружеството, както и неговия единен идентификационен код и банкова сметка. Законът цели именно чрез наличността вкупом на всички индивидуализиращи белези на търговеца и способности за неговата категорична идентификация като уникален правен субект да бъдат предотвратени всички възможни предпоставки за въвеждане в заблуждение на трети лица-съконтрахенти.

В процесния случай, според жалбоподателя съвпадения между „Т.Н.“ ЕООД и посоченото от служебното лице по вписванията дружество „Т.Н.“ ЕООД не са налице по нито един от законоустановените критерии за идентичност (съвпадения липсват изцяло).

Поради горепосочените съображения, атакуваният отказ на Агенция по вписванията е **неправилен, необоснован и незаконосъобразен, преграждащ вписването на едноличното дружество с ограничена отговорност и възможността то да извършва правно валидни търговски сделки, поради което се иска неговата отмяна.**

АГЕНЦИЯ ПО ВПИСВАНИЯТА, гр.София, ул. **, представлявана от изпълнителния директор Д.М., чрез И.К., юрисконсулт в отдел „П.“, дирекция „П.“, с пълномощно № РД-01-283/18.06.2021 г. на основание чл.25, ал.2, изр. трето от ЗТРРЮЛНЦ е депозирала писмен отговор свой изх. № 11-00-11-00-522/23.03.2022 г. Поддържайки изцяло мотивите, изложени в процесния отказ, счита жалбата за неоснователна. Излага подробни съображения. Моли съда, да остави без уважение жалба № 20220322212421, подадена от М.М. срещу отказ № 20220317085159/18.03.2022 г. както и да бъде потвърде н отказа на длъжностното лице по регистрацията като правилен и законосъобразен. Претендирва разноски.**

Софийски градски съд, след като обсъди доводите на жалбоподателя и събраните по делото доказателства намира следното:

Регистрното производство е инициирано по **Заявление образец А4 с вх. № А4 с № 20220317085159/17.03.2022 г. във връзка първоначална регистрация на еднолично търговско дружество с наименование Т.Н..**

К т м Заявлението са приложени: Актуален дружествен договор/учредителен акт/устав; Документ за внесен в банка капитал Протокол от учредително събрание; Документ за внесена държавна такса; Учредителен акт/устав със заличени данни; Нотариално заверено съгласие и образец от саморъчния подпис на управител; Декларация относно истинността на заявленията за вписване обстоятелства и приемането на представените за обявяване актове; Декларация по чл. 142; Декларация по чл. 141, ал. 8 от Търговския закон; Адвокатско пълномощно;

На 18.03.2022 г. е постановен Отказ № 20220317085159, тъй като ДЛР е констатирало след извършена справка в ТР, че е налице вписан търговец с фирмено наименование „Т.Н.“ ЕООД, като единствената разлика със заявеното за вписване новоучредено търговско дружество, е употребата на двойна съгласна в наименованието. При това и съобразно правилата на

българския език фирмените наименования водят до произнасянето им по идентичен начин. Еднаквото звучене на двете наименования при изговарянето им, въпреки наличието на двойна съгласна буква в едното от тях, би довело до въвеждане в заблуждение на участниците в търговския оборот относно правния субект, с когото влизат в търговски отношения, което е в нарушение на императивната разпоредба на чл. 7, ал. 2, изр. 2 ТЗ. Наименованието е заблуждаващо не само, когато напълно съответства на наименованието на друг търговец, но и когато е сходно с него, както е в разглеждания случай. Удвояването на съгласната "Л", което е само формално различие в двете наименования, не дава възможност за разграничение между съществуващото дружество и новоучреденото такова. Идентичността, респ. сходството с регистрирана по-рано фирма е пречка за вписване на търговеца по аргумент от чл. 7, ал. 4 ТЗ.

Срещу така постановения отказ на длъжностно лице от Търговския регистър към **АВп под № Отказ № 20220317085159/18.03.2022г.** е подадена настоящата жалба, като същата е с **вх. per. 20220322212421.**

Видно от приложените писмени доказателства, жалбата е **ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА**, тъй като:

- изхожда от активно легитимирана страна в процеса;
- насочена е против акт, който подлежи на съдебен контрол (чл. 25, ал. 4 от ЗТРРРЮЛНЦ);
- подадена е в преклузивния 7- дневен срок за обжалване по чл. 25, ал. 1 от ЗТРРЮЛНЦ.

Разгледана по същество, жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 21 от ЗТРРЮЛНЦ длъжностното лице по регистрацията проверява дали е подадено заявление за исканото вписване, заличаване или обявяване при спазване на предвидените за това форма и ред, дали заявеното обстоятелство подлежи на вписване и не е вписано или представеният акт подлежи на обявяване и не е обявен в търговския регистър, дали заявлението изхожда от оправомощено лице, дали към заявлението са приложени всички документи съгласно изискванията на закон, съответно подлежащият на обявяване акт, съществуването на заявеното за вписване обстоятелство и съответствието му със закона съобразно представените документи, съответно дали подлежащият на обявяване акт отговаря по външните си белези на изискванията на закона, дали е представена декларация по чл. 13, ал. 4 ЗТР, дали друго лице няма права върху фирмата и тя отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 2 ТЗ /при първоначално вписване или промяна на фирмата/; дали документите, които по силата на закон се съставят с нотариално удостоверен подпис или с нотариално удостоверен подпис и съдържание, са въведени в базата данни на Информационната система по чл. 28б от Закона за нотариусите и нотариалната дейност, и дали представените документи съответстват на въведените данни за тях в Информационната система; и платена ли е дължимата държавна такса.

На основание ЗТРРЮЛНЦ, част от проверката на длъжностното лице включва въпросът дали друго лице има права върху фирмата и тя отговаря ли

на изискванията на 7 от ТЗ. По силата на посочената разпоредба всяка фирма освен предписаното от закона необходимо съдържание може да включва означение за предмета на дейност, участващите лица, както и свободно избрана добавка. Фирмата трябва да отговаря на истината, да не въвежда в заблуждение и да не накърнява обществения ред и морала. Тя е изключително право на търговеца, който я е регистрирал съгласно закона, като при използването на чужда фирма заинтересованите лица могат да искат прекратяване на по-нататъшното използване, както и обезщетение за вредите.

Според настоящия съдебен състав съществуването на друг търговец с наименование „Т.Н.“ ЕООД, който е вписан в ТР, представлява пречка за регистрация на новото търговско дружество - Т. Н. ЕООД. Съгласно чл. 7, ал. 1 от ТЗ фирмата е наименованието, под което търговецът упражнява занаяти си и се подписва. Фирмата е един от правноиндивидуализиращите търговеца признаци, поради което законодателят с разпоредбите на чл. 7, ал. 4 и чл. 11 от ТЗ е въвел принцип за национална уникалност на фирмата на търговеца. Съгласно чл. 11, ал. 1 от ТЗ фирмата може да се употребява само от търговеца, който я е регистрирал. **Търговската фирма е словесното означение, под което търговеца сключва търговски сделки, тя е "търговското име" на търговеца и търговското предприятие.** Както всяко име, търговската фирма се определя от търговеца, но законът предвижда изисквания при нейното формиране. Същата трябва да отговаря на изискванията по чл. 7, ал. 2 от ТЗ - изискване за истинност, **да не въвежда в заблуждение - търговската фирма не трябва да подвежда третите лица**, да не накърнява обществения ред и морала. Името трябва да е на кирилица и така се вписва в търговския регистър, но може допълнително да се изписва и на друг език. Към индивидуализиращите белези на наименованието на фирмата обаче не следва да се включват препинателни знаци и разстояния, които при изписване и изговаряне на наименованието не могат да изпълняват функциите си по индивидуализация на търговеца.

Същественото в настоящия казус е наличието на установено сходството в наименованията на съществуващ търговец и дружеството в процес на регистрация, което води до констатираната от ДЛР възможност третите лица да бъдат въведени в реално заблуждение при идентификацията на търговеца.

Вярно е, че законът не въвежда изрично забрана фирмените наименования да нямат еднакво звучене, но както бе посочено в изложението по-горе, съдържаща се забрана е за това имената на фирмите да не въвеждат в заблуждение и да отговарят на истината, като крайна сметка да служат и обезпечават ясната, несъмнена и безспорна идентификация на търговеца, за който се отнасят.

Търговското наименование въвежда в заблуждение не само, когато е напълно идентично с името на друг вече вписан търговец, но и когато между имената им е налице такова сходство, при което същите звучат напълно еднакво в устната реч и е невъзможно между тях да се направи разграничение, както в настоящата хипотеза. В такъв смисъл следва да се разбира и текста на разпоредбата на чл. 7, ал.4 от ТЗ.

В случая описаното сходство се поражда от факта, че при изписването наименованията на въпросните фирми – „Т. Н.“ ЕООД (в процес на учредяване) и вече съществуващата „Т.Н.“ ЕООД, ЕИК **** е налице минимална лексикална разлика, свежда се до прибавяне на една

единствена буква – „Р“ (а не Л, както, вероятно поради техническа грешка, е посочено от ДЛР). Според съда за устната реч посочената отлика обаче ще остане изцяло неразграничима, защото имената на двете дружества имат напълно идентично произношение.

Двете фирмени наименования са сходни до степен, че лесно могат да бъдат объркани и потребителите и останалите търговци могат да бъдат въведени в заблуждение, че договарят с другия търговец, поради което не е спазено изискването на чл. 7, ал. 2 ТЗ фирмата да не въвежда в заблуждение.

Удвояването на съгласната **Р** в правописа на фирменото наименование не води до удвояване и при произнасянето му. Формалното различие, обусловено от добавянето на съгласен звук, не дава възможност за ясна различимост между съществуващата и новоучредената фирма. Идентичният изговор/фонетика обуславя потенциална възможност за въвеждане в заблуждение относно действителния участник в търговския оборот. Единствената разлика между тях е, че към наименованието на първия търговец е прибавена още една буква "Р", към другата буква „Р“. Налице е изключителна висока степен на звуково сходство между наименованието на новозаявеното търговско дружество и вече регистрираното такова. С добавянето на още една буква Р това сходство по никакъв начин не се намалява или преодолява. Двете се произнасят по един и същи начин при употребата им в българския език. Двойното Р не може да бъде отграничено от единичното при изговаряне. Възможно е и да не бъде забележимо и при прочит на документи, реклами. Това ще доведе до много сериозна опасност от заблуждение. Минималното различие в имената е чисто формално, дори несъществено, което в достатъчна степен аргументира изводът, че наистина съществува опасност правните субекти, които евентуално ще влизат в правоотношения с някое от двете дружества, да бъдат въведени в заблуждение при идентификацията на търговеца, ако се допусне исканото вписване – нарушение на чл.7 ал.2 изр. второ, предл. второ от ТЗ.

По гореизложените съображения, съдът намира, че постановеният отказ е законосъобразен и като такъв същият следва да бъде потвърден, а процесната жалба- следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

В процеса от страна на АВ се претендира присъждане на разноски.

Съобразявайки охранителния характер на настоящото производство обаче, липсва на основание за приложимост на разпоредбата на чл. 78 от ГПК, тъй като е налице изричната правна норма – тази на чл. 541 от ГПК, съгласно която разноските по охранителните производства са за сметка на молителя, независимо от това дали отказът на длъжностното лице по регистрацията ще бъде потвърден или отменен. Действително, с измененията на чл. 25 ал.6 от ЗТРРЮЛНЦ (с ДВ бр.105 от 11.12.2020 г.) е предвидено, че съдът да присъжда разноски на страните по реда на ГПК. Препращането обаче, предвид охранителния характер на производството по чл. 25 от ЗТРРЮЛНЦ, е не към нормите на исковото производство (в частност тези по чл.78 от ГПК), а към разпоредбата на чл. 541 от ГПК. Производството по чл. 25 ЗТРРЮЛНЦ и след изменението на чл.25 от ЗТРРЮЛНЦ с ДВ бр.105/2020 г. продължава да има охранителен, а не исков характер. Същото продължава

да е едностранно, тъй като произнасянето по молба за вписване/обявяване засяга единствено и само правната сфера на лицето, направило искането за вписване/обявяване. Правната сфера на регистърния орган по никакъв начин не се засяга от произнасянето, затова и възможността на АВп да даде становище по депозирана жалба и да получи препис от постановено решение по жалбата (изрочно предвидено с измененията на ЗТРРЮЛНЦ), не ѝ придава качеството страна в производството по чл. 25 от ЗТРРЮЛНЦ. Това производство запазва едностранния си характер, поради което и независимо от изхода му разноси на жалбоподателя, а още по малко на АВп, която няма качеството на ответник по жалбата, не могат да бъдат присъдени по реда на чл. 81 вр. чл. 78 от ГПК с крайния съдебен акт.

Водим от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба с вх. рег. № 20220322212421 г. от М. СВ. М., ЕГН*****, в качеството си на управител и едноличен собственик на капитала на новоучредяващото се дружество "Т.Н." ЕООД, чрез чрез пълномощника си Адв. Р.Ш. - САК, адрес на кантората в град София, бул. "****", **против ОТКАЗ с рег. № 20220317085159/18.03.2022 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенция по вписванията по заявление А4 с № 20220317085159/17.03.2022г. за вписване в ТР на дружество с органичена отговорност с наименование "Т.Н." в процес на регистрация.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в 7-дневен срок от връчването на препис на жалбоподателя и АВп (на последната с оглед изменението на чл.25 ал.4 от ЗТРРЮЛНЦ с ДВ бр.106/11.12.2020 г.).

Съдия при Софийски градски съд: _____